

Megan Makaferti

trajavi
počeci

Prevela
Jelena Nikolić

Laguna

Naslov originala

Megan McCafferty
SLOPPY FIRSTS

Copyright© 2001 by Megan McCafferty

Translation Copyright© 2007 za srpsko izdanje, Laguna

Za Kristofera

1. januar

Houp,¹

Izглеđa da tvoja selidba ipak nije bila vesnik tinejđzerske apokaliipse u godini 2000. Ja sam još tu. Ti si još tu. Na svu sreću, bila sam i suviše zauzeta uživanjem na suncu tinejđzerskog ulizivanja da bi me iole rastužio tvoj odlazak...

Šalim se. Na neki način.

Bedna istina je ovo: postala sam neka vrsta slavne ličnosti Pajnvilske gimnazije osamnaest sati nakon našeg oproštaja. Svi obraćaju više pažnje na mene. Naravno, još uvek mi nedostaje ona zvezdana moć Oskara, koju bi mi donelo prihvatanje Višeg sloja ili koja bi naterala Pola Parlipijana da me obožava. Ne, moja je slava najnižeg nivoa i može se porediti sa glumicom koja se proslavila u televizijskim filmovima s naslovima poput *Tata mogu li zaplesati sa opasnošću?*

Pravi razlog što pišem ovo pismo jeste što želim da dospem do tvoje nove adrese pre nego ti. Pretpostavljam da želiš da te, po dolasku u taj tvoj novi dom, slatki dom, pozdravi još nešto osim zagrljaja tvoje bake, natopljenog šalimarom.² Plus, nema boljeg načina da uđem u ovu o-tako-srećnu novu godinu od sprovođenja svog prava da iskoristim prvu od naših **Smernica za održavanje kontakta bez griže savesti:**

1. sporo pismo jednom mesečno
2. poziv jednom nedeljno
3. mejl/poruka jednom dnevno

Zapamti: SAMO AKO HOĆEŠ. Onog trenā kad naše dopisivanje postane obaveza, neće više biti nikakvog smisla u održavanju kontakta. Nedostaješ mi. Već.

Kvazislavna, tvoja DŽ.

januar

¹ Eng. hope – nada, što je osnova mnogih dvosmislenih izjava glavne junakinje ovog romana. (Prim. prev.)

² Parfem francuske kuće *Guerlain*, na tržištu još od 1925. godine. (Prim. prev.)

drugi

V ečer sam razmišljala o kolažu koji mi je Houp dala one noći kad je iznela dupe iz Pajnvila. Nije trebalo da ga otvorim do svog rođendana, ali nisam mogla da čekam. Pocepala sam ukrasni papir i konačno dobila objašnjenje za one misteriozne ostatke iscepanih magazina svud po njenom tepihu. Mesecima je Houp trgala slike školskih autobusa i bundeva da bi postigla pravu boju svojih kovrdža. A slike čokolade i pivskih boca za moj paž.

Obesila sam ga na zid pored kreveta. Buljim u to i pokušavam da shvatim kako je zalepila sve te male parčiće papira ne bi li se tako uklopili da liče na moju omiljenu fotografiju: Houp i ja u četiri ujutru – budne i smejemo se, čekamo da se iskrademo pa da gledamo izlazak sunca.

Sećam se kad sam tog leta, pre dve i po godine, prespavala kod Houp jasnije nego bilo čega što sam radila danas.

Gledale smo video-snimak njenog plesnog recitala za malu Mis superstar. Bila je najuvežbanija od tih desetak četvorogodišnjakinja obučenih u žute bikinije, koje iz dobacivanja loptom prelaze na repertoar Bič Bojsa.³ (Houpina kritika: *Zdravo, DžonBenet Remzi!*)⁴

Pokušavale smo da nadmašimo jedna drugu u beskrajnim rundama igre 'Šta bi radije?' – jela samo riblje štapiće ILI se od glave do

³ Američka grupa (Prim. prev.).

⁴ JonBenét Ramsey (1990–1996) – žrtva zločina koji je potresao Ameriku: šestogodišnja pobjednica mnogih izbora za malu mis, pronađena mrtva u podrumu porodične kuće, počinitelj nije otkriven. (Prim. prev.)

pete oblačila u odeću sa motivima grupe NSYNC⁵ do kraja života? Razmenila francuski poljubac sa svojim psom Dalijem ILI imala seksualne odnose sa Čakom, kraljem specijalaca? Zauvek se oslobodila bubuljica ILI napunila brushalter-peticu?

Listale smo svoj godišnjak iz osmog razreda i zaključile da to što smo proglašene za Razrednu pametnicu (ja) i Razrednu umetnicu (ona) u srednjoj školi može da nam garantuje taman da ćemo biti jadnice. Pomislile smo da Pametnica koja će u stvari i napraviti nešto od svog života a neće završiti kao upravnica samoposluge i Umetnica koja će ovom svetu podariti malo veći doprinos od pogrešno napisanih grafiti, zvuči mnogo bolje. Onda smo se bukvalno previjale po tepihu od smeha dok smo ostalim razrednim likovima skidale titule i dodeljivale im one koje zaista zaslužuju...

Skoti Glejzer: *umesto Najveći sportista – Najsredovečniji, a ipak totalno nezreo*

Bridžit Miloković: *umesto Najlepša – Kladimo se da će prebrzo ocvasti*

Manda Pauers: *umesto Najkometnija – Najverovatnije će završiti kod Džeri Springera*

Sara D’Abruci: *umesto Razredna brbljivica – Budući dvostruki agent koji će izdati svoju zemlju zarad liposukcije.*

Gospođa Viver je za doručak napravila palačinke sa sokom od limuna i glazurom od šećera u prahu. Houpin brat Hit, tada šesnaestogodišnjak, udahnuo je šećer u prahu kroz nos i imitirao nekog ludog komičara iz sedamdesetih koji je bio navučen na kokain. To me je toliko zasmejalo da sam mislila kako će mi stomak izaći na uši. Bilo mi je krivo posle, kad mi je Houp objasnila zašto nju i njenu majku nije toliko zabavljalo to njegovo glupiranje. A kad je Hit umro od prevelike doze heroina, pre šest meseci, bilo mi je još gore.

Moj brat bi bio u istom razredu kao Hit. Houp i ja smo oduvek mislile da je to stvarno uvrnuta slučajnost. Doduše, ja ga nisam

⁵ Popularni američki dečaćki bend s kraja devedesetih. (Prim. prev.).

nikada upoznala. Metju Majkl Darling je umro kad je imao samo dve nedelje. Sindrom iznenadne smrti dojenčeta. Niko u mojoj porodici ne priča o njemu. Nikad.

Gospodin i gospođa Viver naveli su bezbroj izgovora za iznenadnu selidbu nazad u njihov sićušni rodni grad (Velgud, u Tene-siju: broj stanovnika 6345, uh, u stvari 6348). *Morali* su da odvuku Houp tamo, na vreme da započne treće tromesečje. *Morali* su da se odsele kod Houpine bake kako bi mogli priuštiti da plate fakultet. Ali Houp i ja smo prozrele te laži. Znale smo istinu – iako je nikada glasno nismo izgovorile. Viverovi su hteli da izvuku Houp iz Pajnvila u Nju Džerziju (broj stanovnika 32000, plus-minus troje ljudi), da ne bi završila kao njen brat. Mrtva u osamnaestoj.

Sad ja – mislim, *mi*, Houp i ja – moramo da plaćamo za *njegove* greške. To nije pravedno. Znam da ovo možda zvuči pomalo sebično, ali zar nisu mogli da sačekaju još sedamnaest dana? Zar nisu mogli da sačekaju da *prođe* moj rođendan?

Rekla sam svojim roditeljima da se slučajno ne usude da mi priređuju žurku za slatki šesnaesti. Od same pomisli na sladoled-tortu i ružičasti krep-papir poželim sve da porazbijam. A da i ne spominjem kako ne mogu ni zamisliti ko bi bio na spisku zvanica pošto mrzim sve svoje ostale prijatelje. Znam da moji roditelji misle da se glupiram. Ali ako jedina osoba koju želim da vidim ne može da dođe, radije ću ostati kod kuće. I tugovati. Ili spavati.

Osim toga, ja nikad nisam ni bila slatka. Možda ne baš nikada, ali svakako ne posle svoje treće godine. Tad mi je svetla bebeća kosa odjednom potamnela – a i moje ponašanje zajedno s njom. (Zbog čega mi je tata dao nadimak Ne-baš, kao na primer Džesika Ne-baš Darling.⁶) Kad god bi mi se bilo ko obratio, povikala bih DOO-SAAD-NO i pobešla. Verovatno sam to pokupila od svoje sestre Betani, koja je imala četrnaest godina u to vreme i provodila sate pred ogledalom, prevrćući očima i uvežbavajući ljutite poglede ne bi li ispoljila svoj takozvani bes. Naravno, razlika između mene i Betani jeste u tome što ja nikada nisam morala da vežbam.

⁶ Eng.: darling – draga (Prim. prev.).

peti

Kad sam bila klinka, obožavala sam da se igram lutkicama *Čarlijevih anđela* koje sam nasledila od Betani. Mislim na Anđele iz stare škole: Sabrinu, Keli, Džil – čak i Kris. (Nikad nisu napravili lutke Tanje Roberts ili Šeli Hek.)⁷ Sve one su nosile marinskoplave šalove i go-go čizme, ali su im odela od poliestera bila u različitim bojama: Sabrinino je bilo crveno, Keli je imala žuto, Džili belo, a Kris zeleno. Mislila sam da su tako kul, iako su se svi ostali koje sam poznavala igrali Barbikom i Rokerima.

To je bilo u doba kad sam htela da budem kao moja lepa, popularna starija sestra više nego išta, kad sam bila mlada, podložna uticajima i glupa. Volela sam sve što je volela ona. Sve za šta je ona mislila da je kul, meni je bilo kul. Iako je moje obožavanje Betani bilo kratkog daha – hvala bogu – njen uticaj u domenu pop kulture i dalje živi. Ona je direktno odgovorna za moju uvrnutu nezainteresovanost za skoro sve oblike zabave namenjene mojoj sopstvenoj generaciji (Generacija Y? Generacija i? Generacija kakva-god?), a naklonost prema svemu što je zastarelo.

Ne promiče mi ta ironija.

Jednog dana, dok sam češljala kose Anđelima i spremala ih za sledeću avanturu lemanja loših momaka, primetila sam da Sabrina nema trepavice. Svi Anđeli su imali nacrtane trepavice, osim Sabine. Prvo sam pomislila da je to greška – kao, dobila sam uprošćenu lutku. Ali onda sam pitala Betani da li Sabine njenih drugarica imaju trepavice i ona mi je rekla da ne veruje. Pokušala sam da provalim šta je sa Sabrinom pa da ne zaslužuje da ima trepavice. Nikad nisam uspela.

Sve do sinoć. Na TV-u sam uhvatila reprizu epizode u kojoj su Keli i Džil na tajnom zadatku i pretvaraju se da su kurve u vrućim pantalonicama dok Sabrina – u rolci, ni manje ni više – sa Bozlijem

⁷ Glumice koje su igrale u poslednje dve sezone serije *Čarlievi anđeli*, 1979–81. (Prim. prev.)

sakuplja važne tragove za rešavanje slučaja. Odjednom, nedostatak trepavica kod nje dobi smisao. Sabrina je bila Anđeo s mozgom. Eto još jednog primera kako svaka devojka mora biti jedno ili drugo: lepa ili pametna. Pogodite koja sam ja postala. Videćete dokle me je to dovelo.

Uzgred, ovo je jedna od stvari o kojima razgovaramo Houp i ja. Ali neću ovde iznositi naše razgovore. Prikazaću i ispričaću samo osnovno. Ostalo je nedostupno. Intimno.

Znam da je bizarno što ja ne gnjavim neprestano o nekome ko mi toliko znači. Ali baš zato neću. Kad suviše kažete o nečemu važnom, to uvek zvuči mnogo beznačajnije nego što jeste. Reči to upropaste. Plus, moji razgovori sa Houp su kao persijski ili neki drugi strani jezik. To zvuči kao *bla-bla-truč* bilo kome osim onima koji ga govore. Kad biste, reč po reč, pročitali zapisnik našeg poslednjeg razgovora, došli biste do zaključka da smo Houp i ja totalni kreteni.

Danas sam želela lično sa Houp da porazgovaram o Čarlijevima anđelima, a to očigledno nisam mogla. Iako je moj tata iskoristio sve svoje moći mrežnog administratora da poveže mene i Houp najsavremenijim veb-kamerama, to nije bilo od velike pomoći pošto Houpin računar nije tako maksimalno nabudžen kao moj. Druženje naših veštačkih lica na ekranu proteklo je u kuknjavi što niti vidimo niti čujemo jedna drugu. Mogla sam isto tako da koristim i računaljku.

Istini za ljubav, meni je to u redu. Moj tata bi voleo da sam ja zaluđenik za računare – tako bismo imali o čemu da pričamo a da to nije trčanje – ali nisam. Nek se nose sistemi za zaštitu. Ja jednostavno ne verujem tehnologiji, pogotovo otkako je neki haker iz PG-a⁸ meglom poslao sadržaj elektronskog dnevnika jednog novajlije svakom učeniku u školi. (Morao je da se ispiše iz škole, toliko je strašno bilo njegovo poniženje.) Houp nema nikakav problem sa istresanjem svojih najskrivenijih tajni svuda po tom informacionom autoputu, ali ona je daleko manje sumnjičava nego ja. Stvar je u tome da, ako ne mogu da razgovaram s njom ili da je vidim,

⁸ Pajnvilska gimnazija (Prim. prev.)

više volim svojeručno da joj napišem pismo nego da se izduvam preko mejla, ili da škrabam u ovaj dnevnik pre nego da četujem sa potpunim strancima koji imaju nadimke poput PredobraRiba ili Bafi-je-zakon⁰⁴. Samo sam i suviše svesna činjenice da *ja* nisam podesna za novi milenijum. Pravo je čudo što mi mozak nije eksplodirao prvog januara.

U nedostatku Houp, zadovoljila sam se time da priupitam Bridžit seća li se ona kako se igrala lutkicama *Čarlijevih anđela* kad smo bile klinke. Bridžit je moje godište i živi preko puta. U prvih dvanaest godina mog života, ove kvalifikacije su bile sve što sam tražila u najboljoj drugarici. Ali to je bilo pre nego što je Bridžit odbacila protezu sa zuba i nabacila dečka Burka, pre nego što smo se Houp i ja upoznale na nastavi za napredne u sedmom razredu.

„Hej. Sećaš li se kad smo se ono igrala sa lutkicama *Čarlijevih anđela*?“

Bridžit je zatresla svojim zlatokosim konjskim repom i zabuljila se u mene kao da su mi upravo izrasli rogovi posred čela.

Bridžit je lepa. Vrlo. U stvari, prelepa je. Obično je porede sa Grejs Keli ili Gvinet – zavisi od godišta očiju posmatrača.

Njen izgled je direktno odgovoran za smrt našeg prijateljstva.

Jednog avgustovskog popodneva, pre nego što smo pošle u sedmi razred, Bridžit i ja smo sa mojom mamom i sestrom otišle da kupujemo odeću za povratak u školu. Više prodavačica je prokomentarisalo klasično lepe, visokokvalitetne gene tog trija. Sve one su imale ravnu kosu boje lana. (A ja, čupava brineta.) Oči su im krupne i plave poput bazena. (Moje su sitne i smeđe poput blatnjavih lokvi.) Koža im beše blago potamnena od sunca i bez bubuljica. (A moja, izgorela na suncu i bubuljičava.) Bile su sićušne, a opet zaobljene na pravim mestima. (Ja sam bila dugonoga i mršava sa rukama kao u orangutana.) Ko ne bi pretpostavio da sam *ja* komšijina kćerka? Njima je to bilo urnebesno smešno. I ja sam se smejala, da prikrijem svoje poniženje.

Naše prijateljstvo posle toga više nikada nije bilo baš kao pre. Ali bilo je okej. Mesec dana kasnije, ja sam upoznala Houp, a Bridžit je upoznala Burka Roja (osmaka, ništa manje) pa više ionako nismo bile potrebne jedna drugoj. Moja mama se još uvek grčevi-

to drži ideje da mi je Bridžit najbolja ortakinja, a tu pretpostavku zasniva na činjenici da poznajem Bridžit od kulevke, naspram tričave tri i po godine koliko poznajem Houp. Ovo je jedan od razloga što moja mama ne shvata da jedan međunarodni poziv od sat vremena nedeljno, upućen Houp, nije dovoljan. Drugi razlog je što moja mama ne zna ništa o meni.

Nekoliko sekundi nakon što se Bridžit onako otresla po pitanju Anđela, Manda i Sara su nam se pridružile za stolom. U našoj školi „napredno“ je relativan pojam pa sam i njih upoznala u sedmom razredu, preko Houp. Ili Houp preko njih. Vidite, Houp, Manda i Sara su bile baš prava ekipa u svojoj osnovnoj školi. To je isto toliko nedokučivo kao i moje druženje sa Bridžit u to vreme. Kad smo ja i Houp otkrile da smo istomišljenice, prekrstile smo Bridžit, Mandu i Saru u Bezglavu ekipu. I sad su one još uvek tu, a Houp je otišla. Baš nemam sreće.

Kad su se sve tri članice Bezglave ekipe okupile, započele svoj dnevni ritual gladovanja i naizmeničnog pljuvanja/obožavanja manekenki i glumica iz jednog tinejdžerskog magazina.

„Kako su mogli ovu da stave na naslovnu stranu? Dupe joj je, ono, kao, totalno ogromno“, vrisnu Bridžit.

Bridžit se uvek usredsređuje na ogromnost dupeta kod manekenki.

To je zato što sama Bridžit želi da postane manekenka i ubeđena je da ima ogromno dupe. Izgleda da je to breme koje lepota donosi sa sobom. Na času psihologije naučila sam da što si bolja riba, to više paranoišeš oko svog izgleda. To je zato što rođene lepotice svi toliko hvale što su lepe devojčice pa im izgled postane presudan za njihovo tanano samopouzdanje.

Šmrc, šmrc...

U svakom slučaju, Bridžit se bavi manekenstvom već neku godinu dana, ali tek treba da se ubaci na stranice neke važnije tinejdžerske publikacije. Ona je jedna od onih bezimernih fotomodela iz magazina. Ali i to je đavolski glamurozno za PG.

„Gospode bože! Jedan fotograf, prijatelj mog tate, kaže da ona ima celulit!“, reče Sara.

„Bljak!“, rekoše Manda i Bridžit u isti glas.

„Aha, rekao je da nju iza leđa zovu *citiram* Malter-dupe kraj citata.“

Sara malo-malo pa prozbori „gospode bože!“ ili „citiram, kraj citata“. Na svu sreću, makar je prestala uz ovo poslednje da izvodi i onaj pokret savijanja prstiju koji tradicionalno prati tu frazu. Ona obožava zvuk sopstvenog glasa, uz prigušene suglasnike i samoglasnike koje izgovara kroz nos, kao da joj je cela lobanja zapušena milijardama kilograma ili litara ili kojom god se već jedinicom mere sline. Njen otac Voli d'Abruci, vlasnik je *Volijeve pobjedničke arkade*, *Voli Dijeve poslastičarnice* i ostalih zlatnih rudnika na šetalištu, tako da je ona takođe i najlovnija riba u PG-u. To baš i nije česta pojava u našem kraju, gde živi mahom srednja/radnička klasa. Mogla je da ide u neku skupu privatnu školu, ali namolila je roditelje da je puste da pohađa državnu. Ovde joj ogromna porodična lova daje izvesni društveni značaj. U nekoj ultranapucanoj školi punoj milijardera, zna da bi bila niko i ništa.

Bacila sam pogled na dotičnu kravu s naslovnice. Nije bila žgoljava, ali svakako nije bila debela. Delovala je zaobljeno. Seksi. Jaka. Pomislila sam na Sabrinu, bez trepavica, u rolci. Odlučila sam da stupim u odbranu te manekenke.

„Kladim se da su je urednici stavili na naslovnu stranu da bismo se mi dobro osećale u svom telu. Da pokažu kako ne moraš biti savršena da bi bila lepa...“

„Kojesta, Džes“, reče Manda i smaknu naočare s nosa da bi mogla da me pogleda preko okvira. „Prestani već jednom da glu miš Naomi Vulf.“⁹

Manda misli da je čitanje feminističke literature dovoljna kompetencija za njeno otkaćeno ponašanje. Prilično sam sigurna da zato i nosi naočare umesto sočiva, da deluje manje seksualno, a više intelektualno. Houp i ja smo je zvale Žvalava drolja jer se izvaćarila sa trideset i jednim dečkom do svog petnaestog rođendana. Tada je odlučila da je vreme da pređe na ručnu stimulaciju, pa smo je prekrstile u Manda-ruku-ti-da. A kad je napunila šesnaest, pa, recimo samo da je zaslužila titulu Muda Liza.

9 Poznata američka feministkinja, autorka bestselera *Mit o lepoti*. (Prim. prev.)

Manda samu sebe naziva „ekstremnom“ devicom i namerava da to i ostane dok ne bude našla nekog ko ispunjava sve njene kriterijume: visok preko metar i osamdeset, vozi džip, vitak i izvanajan, ali ne mesnat ni previše mišićav, plav, leti surfuje, zimi skija, svakodnevno zube čisti koncem. Zna ona da je ovo malo previše ambiciozna porudžbina – pogotovo u Pajnvilu – pa se zadovoljava time što se kači s jednim po jednim pogrešnim tipom, dok ne naiđe onaj pravi.

Bezglava ekipa nastavila je da prelistava magazin, pijucka dijetalnu koka-kolu i izriče po reč presude za slike na svakoj stranici.

„Bezobrazluk.“

„Loše.“

„Užas.“

Odjednom, Bridžit dlanom lupi o jednu stranu.

„E, ova devojka ima, ono, kao, ultrazgodno telo!“

„Ultra!“, složiše se Manda i Sara.

Bila je to motka sa dva balona od grudi – telo kakvo se retko, ako i ikada, sreće u prirodi.

Kukale su kako bi mogle da vežbaju do godine trihiljadite, pa opet nikada, ali baš nikada, ne bi izgledale kao ona. Oduševljeno su raspravljale o svojim takozvanim manama. Bridžit ima lice za naslovnicu, ali joj njeno „ogromno dupe“ koči karijeru. (Ja bih ubila za malo manje koščato dupe.) Manda „mrzi“ svoje ozloglašene petice. (A opet se stalno razmeće njima u tesnim majičicama i uzanim trenerkama, na veliku radost muške populacije Pajnvila.) I da ne zaboravimo Saru, čije samopotcenjivanje potiče od njenog uverenja da izgleda kao „razbacani igrač softbola,¹⁰ umesto kao balelina“, a taj imidž je još više podsticao njen nadimak Razbijačica. (Samopouzdanje joj je zauvek uništeno kada ju je maćeha poslala u kamp za debelu decu na njen četrnaesti rođendan.)

Konačno, Manda reče: „Pa, Džes bi tako izgledala kad bi operisala grudi.“ Pa me sve one odmeriše od glave do pete.

Ja nikad ne bih operisala grudi. To je odvratn zahvat – videla sam jednom u Obrazovnom programu kako se to izvodi. Hirurg

10 Igra nalik bejzbolu koja se igra na manjem terenu i sa većom, mekšom lopticom. (Prim. prev.)

je krenuo od pupka. Od pupka! Rastegao joj je kožu kao da je žvaka i samo ih gurnuo i zabio na svoje mesto. Ta-daaa.

„Mi samo kažemo da su tvoji trbušnjaci, dupe i noge, ono, kao, totalno savršeni“, reče Bridžit. „Trebalo bi to da shvatiš kao kompliment.“

Znala sam ja kuda ovo vodi: analizi kalorija i masnoće u mom ručku iza koje sledi ispitivanje tipa *O-kako-ti-možes-da-jedeš-toliko-a-da-ostaneš-tako-mršava*.

„U toj pici sa feferonima ima barem petsto kalorija...“

„I dvadeset pet grama masti...“

„A da ne spominjem, ono, dvesta pedeset kalorija u tom nedijetnom soku...“

Bezbroj puta sam isticala kako ja treniram trčanje, dok one rade šta god već da rade kad se završi navijačka sezona. A na treningu ne provodim dva i po sata sedeći na dupetu i sanjareći o tome kako ono savršeno izgleda u mojoj utegnutoj uniformi, nego ga vučaram po stazi. Ali one odbijaju da uvide kako mi sva ta hrana koju smažem omogućava da to radim. Pa sam umesto ponavljanja tog beskorisnog argumenta, izrekla lažno priznanje.

„U redu. Uхватile ste me. Ja sam bulimičarka.“

Manda se nije dala zbuniti. „Koješta. Nisi ti bulimičarka. Oni što se prežderavaju pa pročišćavaju obično su malo punačkiji“, zastala je. „Je l' tako, Razbijačice?“, namignu Manda. Sara se trgnu – skoro neprimetno – pre nego što Mandi pokaza srednji prst.

I ove treba da mi budu drugarice. Ali najčešće ne mogu da ih podnesem.

Pa, ako nisam bulimičarka, zašto li osećam nagon za povraćanjem upravo sad?

Eto to je trebalo da kažem. Ali nisam. Samo sam zgrabila svoj ranac i otišla, bez reči.

Stajala sam sama u kupatilu dok nije zazvonilo. Pritisnula sam čelo na hladno ogledalo, koje se zamaglilo od naleta mog vrelog daha. Prstom sam na ogledalu nacrtala smajlija, a potom ga obrišala. Na kraju sam pogledala u svoj odraz i pomislila: *Da je Houp bila tu, ja ne bih bila ovde.*

deseti

Malo ranije večeras, dolazio je Skoti da me izbaci iz mog nadrankanog raspoloženja na zahtev Bezglave ekipe. Takoreći – intervencija. Bilo im je potrebno manje od dve nedelje da dođu do zaključka da sam ja (po njihovim rečima, kako je preneo Skoti) „muzla celo to očajavanje oko Houpinog odlaska malo predugo“. Ovo mi je bilo urnebesno smešno, s obzirom na to koliko sam se uzdržavala. Nisu imale pojma koliko lošije bi moglo da mi bude.

„One misle da bi trebalo da prestaneš da se ponašaš kao p. k. i prevaziđeš to.“

Niko koga poznajem ne obuzdava toliko svoju prljavu jezičinu kao Skoti. Kao i svaki drugi sportista, on obožava Opija i Antonija – duet iz popodneve emisije na radiju i mizogene umove koji stoje iza akcija „Izbacite ih sredom“ (žene na motorima se podstiču da pokažu sise svakom muškarcu koji vozi kola sa nalepnicom na kojoj piše „Vau!“) i „Pogodi šta mi je u gaćama“ (ženska koja nazove trlja se telefonom po svom najintimnijem mestu, a muški takmičari pokušavaju da pogode da li joj je tamo „trouglić“, „hitlerovka“ ili „parket“). Poput Opija i Antonija, Skoti je stekao naviku da psovke zamenjuje njihovim početnim slovima. Tako da „p. k.“ znači „prokleta kučka“. To je nekako slatko, na neki način, kad nisam loše raspoložena. A u poslednje vreme sam posebno loše raspoložena iz očiglednih razloga, plus napad PMS-a koji se otegao već dve nedelje.

„Šta ti misliš?“, upitala sam.

Oklevao je sekundu i počeo se po bradi pre nego što je odgovorio. Brada mu je jaka i četvrtasta, kao u kakvog junaka iz stripa.

„Ja mislim da to nije loša ideja...“

To me je razbesnelo. Pa sam počela o tome kako se Houp ne zaboravlja tako lako jer bih se bolje provodila s njenim malim prstom na nozi nego sa bilo kim drugim pošto i sam taj prst ima više sjajnih osobina nego cela škola zajedno...

To nije imalo nikakvog smisla.

Ali bila sam i suviše uznemirena da bih trezveno razmišljala, pa iako sam znala da zvučim kao neka tamo ludakinja, nije mi se dopadala pomisao da moram da objašnjavam. A sa Skotijem sam uvek morala da objašnjavam.

Suze su mi krenule odjednom, oboje su nas zatekle nespremne. Skoti je stajao i gledao me nekoliko trenutaka, uspaničenog izraza lica.

„Majku mu“, rekao je, za sebe.

Ali onda je sedeo pored mene dok se nisam smirila. Bolje to nego da je upropastio trenutak time što bi rekao nešto otrcano.

Uprkos mojim nedruštvenim sklonostima, ne želim da budem razredni osobenjak. Iako baš i ne gajim toplu i nežna osećanja prema Bezglavoj ekipi, obećavam da ću se makar potruditi. Na kraju krajeva, ne može neraspoloženje predugo da te drži a da se ne suočiš sa činjenicom da to uopšte i nije neraspoloženje. Nego samo tvoja odvratna ličnost.

Zahvalna sam Skotiju što mi je pomogao da dođem do ovog zaključka. On je dobronameran. Samo bih volela da nije rekao Houp šta oseća prema meni pre nego što je otišla. Znao je da će mi ona reći. I to je bilo tako klasično skotijevski, da bude tako ozbiljan oko svega toga, *sad kad tebe nema, Džes i ja ćemo se zblížiti i ona će konačno shvatiti da je suđeno da budemo zajedno*. Bljak. Tako da svaki put kad on uradi nešto lepo – kao na primer, dođe kod mene zarad očuvanja mog društvenog statusa u Pajnvilskoj gimnaziji – ja pomislim: *Ti ovo radiš samo zato što ti se sviđam*. I to uglavnom uništi sve.

Nemam pojma zašto se Skoti uporno loži na mene. Predobro sam ga upoznala u osnovnoj školi da bi se sada bilo šta dogodilo među nama. On je bio moj prvi i jedini dečko. Hodali smo tačno jedanaest dana u osmom razredu. Da tada nisam obraćala pažnju na njega, možda bih sad i videla bujne bicepse pastuva u najavi. Ali ja vidim samo Skotija. Vidim hronično uležano teme zbog kojeg mu je kosa štrčala s glave kao gomila granja. I kako istresa nos pa pokazuje koje su sve boje ostale na maramici. I erekcije (!) koje su mu se ocrtavale na trenerci svaki put kad bi me ugledao u opremi za trčanje. Isuse Hriste!

A tu je i zloglasni incident s francuskim poljupcem. Još uvek ga *osećam*. Bili smo na parkiralištu taman pre nego što će autobusi da krenu, a Skoti je pokušao ni manje ni više nego da mi uvali jezik do grla za vreme „nevinog“ poljupca na rastanku. Hvala bogu da je vozač autobusa zatvorio vrata za mnom pre nego što me Skoti celu progutao. Do tog trenutka, jednostavno smo se na rastanku ljubili u obraz. Ali bez ikakvog upozorenja, on je odlučio da stavi tačku na navaljivanje svog košarkaškog tima da mi „uvali jezik“. Nisam imala pojma da će to uraditi dok iznenada nisam osetila tu mokru stvar kako mi se koprca po ustima kao riba na suvom. Tako balavo i traljavo. I – jebigaovojeodvratnijeododvratnog – grebanje njegovih prljavih, predpubertetskih brkova na mojoj gornjoj usni. Bljak! Bockalo me je kao dugonogi komarac. Ne mogu ni da zamislím da ga ponovo poljubim. Nema šanse. Nikada.

Stvar je u tome što ne želim da izlazim sa Skotijem samo da bih bila sigurna kako ću imati šta da radim subotom uveče, sad kad je Houp otišla. Naravno, svi – moja mama, moja sestra, Bezglava ekipa, da ne pominjem ostale – misle da sam luda što ne grabim priliku da postanem devojka budućeg kapitena fudbalskog, košarkaškog i bejzbol tima. Već u drugoj godini ušao je u prve postave. (Pa, sezona bejzbola još nije počela, ali trener prve postave već pilepi Skotija uz ormarić kad god se vide u hodnicima. Čujem da je to dobar znak.) Podrazumeva se da će on od sledeće godine biti školski uzor snage, duha i sportskog ponašanja. A poput svojih prethodnika, i Skoti će sigurno davati prazna obećanja da će ubediti administraciju da se reši naše „sramotne“ maskote: galeba. (Ja sam izgleda jedini sportista koji misli da je urnebesno smešno što su naši osnivači izabrali pacova sa krilima za simbol škole.)

Lično, smatram da je to pomalo zastrašujuće, ali Skoti ide stopama najki patika Roba Driskola, svog bliskog prijatelja i ovogodišnjeg kapitena sportskog trijumvirata. Rob je odnedavno dospao u žižu interesovanja jer je proslavio pobeđu u gostima tako što je ubedio neku navijačicu iz prvog razreda da se sakrije pod njegovu sportsku jaknu *Galebova* i popuši mu na zadnjem sedištu busa. Napred naši!

Ali najvažniji razlog što ne mogu da se zabavljam sa Skotijem jeste što sam i suviše zauzeta opsesijom prema jednom dečku sa završne godine koji i ne zna da postojim.

Pol Parlipijano i ja smo razgovarali tačno jednom. (Sudarili smo se u redu ispred švedskog stola na prošlogodišnjem banketu povodom dvoranskog takmičenja u atletici. Rekao mi je „izvini“. Ja sam se cerekala kao idiot, a zatim ispustila tanjir makarona sa sirom na pod – i suviše kasno da bi to bilo posledica sudara.) Ipak, znam da je on jedini vredan moje nevinosti. Primljen je na Univerzitet Kolumbija pre roka, tako da je superpametna. A kad ga na treningu vidim bez majice, preplavi me želja da mu polizem znoj sa mišićavog stomaka. Njam, njam.

U poslednje vreme, u skladu sa mojom slatkom šesnaestom, spopada me specijalno izdanje moje standardne maštarije o Polu Parlipijanu i meni kako, kao, zaglavimo u nekom zatvorenom prostoru zajedno pa nas ta trauma poveže seksualno i na sve druge načine. U tom izdanju, rođendan mi je, a mene i Pola Parlipijana zaključaju u ostavi sale za fizičko. (Kao i uvek, kako smo tu zapali, nije ni od kakvog značaja.) Ispočetka, on uopšte nije presrećan što se tu nalazi baš sa mnom. A ja, mada sam potajno oduševljena, pretvaram se da sam totalno iznervirana jer treba da slavim slatki šesnaesti, a ko bi želeo da ga provede zarobljen u ostavi punoj sportske opreme?

Vremenom, on ipak počne da razgovara sa mnom jer smo tu zarobljeni satima, a već je predugo žonglirao loptom za fudbal i nema više šta da radi. Pol Parlipijano i ja na kraju završimo u razgovoru koji ispadne najzabavniji, najprosvetljeniji, najinteligentniji i sve u svemu najsavršeniji razgovor koji smo ikada u životu vodili. Onda, nakon kratke tišine, on kaže:

„Pa, da li je ovo i dalje najgori rođendan u tvom životu?“

A ja kažem: „Ne, više nije.“

Pa on kaže: „Pada mi na pamet jedan način da bude još bolji.“

A onda mi polako priđe, uhvati rukama moje lice (bez ijedne bubuljice) i savršeno nežno mi poljubi usne. Nakratko se odmaknemo, pogledamo se u oči i nasmešimo. Ponovo počnemo da se ljubimo, ali strastvenije. Zatim se svalimo na gimnastičku strunja-

ču koja zgodno leži tu, na podu, i doživimo najsladše seksualno iskustvo koje se ikada dogodilo među ispražnjenim hodnicima Pajnovilske gimnazije.

A što je još uvrnutije, ja verujem da, ako se budem molila, priznajući da znam kako se to nikada neće dogoditi, to će mi nekako povećati šanse da se ovaj san ostvari.

Beznadežna sam. (Ha. Više nego u jednom pogledu.)

Ali ne trebaju meni poremećeni snovi da bih shvatila kako moja opsesija Polom Parlipijanom izmiče kontroli. Danas na treningu, nisam mogla da skinem pogled s njega. Preskakao je prepone. Bio je sušta lakoća i gracioznost. Po njemu je delovalo da je to lako – znak čiste genijalnosti. Jedan, dva, tri, HOP... Jedan, dva, tri, HOP. Toliko me je ponela ta poezija pokreta da nisam bila spremna kad je koleginica iz moje ekipe Keri P. naletela na mene u punoj brzini da mi preda palicu. Udarila je u mene i ispala mi je palica. Trener Kili je poludeo. Hvala bogu što Kili misli da se ne sme dernjati na devojke, inače bi i Pol Parlipijano čuo njegovo ponižavajuće predavanje u fazonu: *Prestani da bleneš u momke!*

Kasnije, u svlačionici, Keri P. me je dozvala u realnost onim direktnim obraćanjem koje samo ona ume da izvede.

„Džes, ako nastaviš da mučiš sebe, ima da ti razvalim tu jebenu bulju.“

Mislim da bi možda i trebalo to da učini. Razbije mi jebenu bulju, to jest. Beznadežno sam zaljubljena u tipa koga jedva i poznajem. Ako to nije za batine, ne znam šta jeste. Kao učenica završne godine, Keri P. je viđala ovakvo paćeničko ponašanje već milijardu puta. Verujem da je provalila šta osećam prema njemu, iako nikad o tome nisam rekla ni rječ nikome osim Houpa. U skladu sa abecednom sudbinom, Pol Parlipijano i Keri P. su sedeli jedno pored drugog u skoro svakom razredu od osnovne škole, tako da ne smem nikada potvrditi njene sumnje.

„Nemam pojma o čemu pričaš“, rekoh ja.

osamnaesti

Danas sam se uvalila u problem (tehnički – juče, ali dok ne odem na spavanje, moj dan se nije završio). U pitanju je velika stvar. Mogu na prste da nabrojim koliko puta me je neki profesor i opomenuo.

1. **Prvi razred.** Trčim nazad u razred kod gospođice Mur sa časa naprednog čitanja. Žurim jer je Dan zahvalnosti i pravimo male ćurke od čačkalica, jabuka, žvaka i šećerne pene. Skoro sam na pola puta kad me zaustavi gospodin Bakston, koji je zbog onih svojih zlikovačkih tankih brkova automatski najgori nastavnik u celoj školi. On mi kaže da trčanje nije dozvoljeno i pita me za ime. Jedva uspevam da ga izgovorim jer mi podrugljivi šestaci oko nas deluju tako odraslo i zastrašujuće. On zapisuje moje ime u svoju beležnicu i kaže mi, ako me opet zaustavi pre nego što dođe do sledeće stranice, moraću kući da idem poslednjim busom. (Poslednji bus je prilično teška pretnja jer je za lošu decu.)

Plaćem celim putem do učionice u kojoj sva deca prave minijaturne ćurke i pevaju pesmice o doseljenicima i Indijancima. Gospođica Mur me pita šta je bilo, a ja joj kažem da više ne volim knjige. Neko vreme posle toga, pretvaram se da sam zaboravila da čitam kako ne bih morala da idem sve do trećeg razreda gospođe Stajnbek i propustim svu ovu zabavu mojih drugara prvaka sa gospođicom Mur.

2. **Peti razred.** Neko je na vratima srednjeg klozeta u ženskom WC-u olovkom nažvrljao DŽES D. JE KUČKA. To me stvarno potreslo. Bridžit – koja je u tom trenutku još uvek moja najbolja drugarica i veoma pouzdan izvor – kaže mi da je to napisala Liza Kaputo. Liza se ljuti na mene još otkako sam rekla da ne volim da prespavam kod nje jer njen otac ne nosi donje rublje ispod kućnog ogrtača i za doručkom sedi širom raširenih nogu.

I dođe veliki odmor, a moji drugari i ja visimo pored ograde i igramo se igre proricanja kao i uvek. Taman otkrivam da je suđeno da se udam za Skriča iz serije *Zvono za spas*, imam šestoro dece, vozim maslinastozeleni golf karavan i živim u kolibi kad Bridžit iznenada dogradi Lizu za ruku i kaže: „*Evo ti prilike da joj se osvetiš! Udari je!*“ Ja je udarim. Liza vrisne, pa se onda rasplače, što privuče pažnju naše nastavnice gospođe Kejhil, koja pokušava da natera Lizu da joj kaže ko ju je udario. Ova joj kaže. Onda ja objasnim da je to zato što je napisala onu reč na K o meni u WC-u. Gospođa Kejhil nas obe pošalje kući poslednjim busom. (I ta pretnja se konačno ostvari.)

Moj tata još uvek prepravlja konfiguraciju mreže, ili šta već radi kad ne vozi bicikl. Mama pokazuje novopečenom milioneru sa Volstrita neku precenjenu nekretninu na plaži, što će joj doneti sladak procenat. Znam da ću stići kući pre njih pa se ne brinem za njihovu reakciju. Nikada nisu saznali za to.

3. **Osmi razred.** Iako me je razbesnelo što smo uhvaćene, nika da me nije grizla savest ni zbog čega što smo Houpi i ja zapisale u našu Brutalnu knjigu. Hvala bogu što nam je nastavnica engleskog samo održala predavanje o tome da svoju hiperposmatračku moždanu moć treba da koristimo za dobro, a ne za zlo. Uuuu! Zamislite kakvo bi se sranje desilo da je celom razredu pročitala naše pljuvačine.

Ja sam imala običaj da preterujem radi što boljeg efekta. O Bridžit: *Da li joj je zubar zajedno sa protezom uklonio i pola mozga?* O Sari: *Toliko se ulizuje Mandi i Bridžit da one već seru njen sjaj za usne s ukusom jagode.* Ali Houpi je govorila samo ružnu istinu. O Mandi: *Ako Manda nastavi da nabija sise gospodinu Kolu u facu, možda će ipak dobiti petaka iz algebre.* Zbog takvih opservacija, bilo mi je jasno da je to što me je Bridžit otkočila zbog Burka, najbolja stvar koja je uopšte i mogla da mi se dogodi. Houpi je bila drugarica kakvu sam oduvek želela, a nikad nisam imala.

I, da dodam ovom spisku – današnji prekršaj. Kad se smorim na času, ja pišem stihove tužnih pesama po koricama svojih knjiga.

Trenutno sam u fazi osamdesetih – nikakvo iznenađenje. Trenutni favorit mi je *Lepa u ružičastom*, treći deo trilogije sa tinejdžerskom princezom Moli Ringvold¹¹ (a u svima sam uživala iznova i iznova, zahvaljujući direktorima programa na TNT-u¹² koji se izgleda slažu sa mojom tvrdnjom da svaki film Džona Hjudža¹³ treba da se svrsta u „nove klasike“):

*Molim te, molim te, molim te... daj, daj, daj...
Daj da ovaj put dobijem to što želim.*

Oda čežnji grupe *Smits* nije me uvalila u nevolju. U ne baš tako muzikalnom neraspoloženju, verovatno sam nažvrljala ŽIVOT JE SRANJE, A ONDA UMREŠ na koricama svog udžbenika iz hemije. Čak se i ne sećam da sam to uradila. Ali zbog toga je gospodin Šerzer podigao svoje spojene obrve i brzo obavestio moju savetnicu gospođu Glik, koja me je izvukla sa časa trigonometrije da se upoznam sa Brendi, školskim kvazipsihologom. Na njenoj identifikacionoj pločici pisalo je „stručni savetnik“, što pretpostavljam da znači da joj fali još koji ispit da bude pravi doktor. Verovatno za svoju doktorsku tezu nije mogla da nađe dovoljno dokaza kako bi dokazala da su zagrljaji zaista bolji nego droga.

Brendi je *opasno* žgoljava, onako neprirodno, pa joj lice izgleda nekako izdubljeno i zastrašujuće. Pokušava to da nadoknadi srdačnošću i zainteresovanošću u svojim buljavim očima, ali ja joj ne verujem. I ona – kao ja – obožava osamdesete, ali njena posvećenost ima tragične posledice: šiške poput pomfrita i tamnosmeđe hulahopke.

Svaki delić prostora na zidovima kancelarije prekriven je posterima koji bi trebalo da nas spreče da vozimo u pijanom stanju, drogi-

11 Molly Ringwald (18.2.1968) Zvezda tinejdžerskih filmova iz osamdesetih, često igrala u filmovima Džona Hjudža (*Lepa u ružičastom*, *Šesnaest sveća*). (Prim. prev.)

12 Televizijski kanal koji emituje filmove. (Prim. prev.)

13 John Hughes (18.2.1950) – reditelj, producent i scenarista najuspešnijih tinejdžerskih filmova iz osamdesetih i devedesetih godina prošlog veka (između ostalih *Lepa u ružičastom*, *Šesnaest sveća*, *Slobodan dan Ferisa Bjulera* i *Sam u kući*). (Prim. prev.)

ramo se, imamo seksualne odnose i guramo dva prsta u grlo. Većina tih postera je totalno otrcana: *Bila jednom jedna devojka po imenu Lidija, imala je seksualne odnose pa ju je napala hlamidija...*¹⁴

A ostalima je cilj da te izbedače do jaja. Na najboljem/najgorem od njih bila je uvećana slika neke devojke iz godišnjaka. Zvala se Lindzi Grinbuš i bila je onako nemaštovito lepa kao u modnim katalogima, poput Bridžit. Ispod njene slike je spisak njenih aktivnosti: Nacionalno udruženje najboljih učenika, hokej na travi, fudbal, komitet za organizaciju mature, francuski klub. A ispod toga piše masnim slovima: **Dve nedelje pre nego što je objavljen njen godišnjak, Lindzi je poginula jer je ušla u automobil sa pijanim vozačem.**

Moram priznati da me je to nateralo na razmišljanje šta bi se dogodilo da ja poginem zbog pijanog vozača. Razumem ja što Viverovi neće da plate avionsku kartu za Houp da bi došla na moj gorki šesnaesti rođendan, ali pretpostavljam da bi joj platili let na moju sahranu. Ko bi se drugi pobrinuo da me mama sahrani u mojoj haljini od džinsa na bretele – pogotovo ako umrem zimi? Već vidim mamu kako tvrdi da nije dovoljno toplo da nosim nešto bez rukava, jer je veoma važno da se pokojnik ne prehladi.

Plus – želela bih da Houp održi govor od kojeg će svima zastati dah, „Džesika kakvu niste poznavali“. Održala je sličan govor na Hitovoj službi, pa znam da može to da odradi.

Ne znam *kako* je mogla, pravo da vam kažem. Hitova smrt je bila *toliko* razglašena na sve strane. Viverovi su se našli usred lokalne medijske frke. SMRT TINEJDŽERA RAZOTKRIVA TAJNU SRAMOTU GRADA vrištali su naslovi *Oušn kantri obzervera*. MLADIĆ SE PREDOZIRAO, ZAPREPAŠĆENI STANOVNICI TRAŽE POLICIJSKU RACIJU, zapomagao je *Ozburi park pres*. U smrti, Hit je postao simbol „atipičnog“ heroinskog zavisnika, što je potpalilo Makartijevsku¹⁵ paranoju da bi VAŠE DETE MOGLO BITI SLEDEĆE. Vidite, Hit nije poticao iz „loše porodice“. Gospođa Viver bila je medicinska sestra. Gospodin Viver bio je učitelj

14 Seksualno prenosivo oboljenje. (Prim. prev.)

15 Joseph MacCarthy (1908–1957) – američki političar koji je pedesetih godina prošlog veka proganjao komuniste u SAD. (Prim. prev.)

u osnovnoj školi i pričesni pomoćnik u Svetoj Bernadeti, katoličkoj crkvi u koju su porodično odlazili svake nedelje. Oboje su bili aktivni članovi udruženja roditelja i nastavnika i nikada nisu propustili sastanak niti zanemarili ukor. Kako je takva tragedija mogla da se dogodi takvim ljudima? Svi su hteli odgovore. A jedina osoba koja je imala odgovor, bila je mrtva.

Da budem iskrena, mislim da se Hit drogirao zato što je bio smoren do besvesti. Bio je stvarno pametan dečko, a stvarno pametnim ljudima u Pajnvilu nije bilo lako. Ovde *nema* šta da se radi. Njegova smrt me je zaista rastužila (i još uvek me rastužuje) i to ne samo zato što me je razdiralo da gledam Houp kako plače i pita se *zašto?* poput svih ostalih. Uvek sam zamišljala da će me, kad parastemo, Hit gledati kao nešto više od drugarice svoje male sestre. Nije da sam bila zatreskana u njega ili tako nešto. Delovao je kao neko ko bi me razumeo. Nadala sam da ću postati ravnopravna s njim. Njegov prijatelj.

Doduše, izgleda da ja ne uspevam da prevaziđem besnu fazu svoje žalosti. Ne mogu a da ne mislim kako je Hit *sve* upropastio, ne samo među nama, nego i između mene i Houpa.

Bilo je nekako ironično što sam razmišljala o svemu ovome kad mi je Brendi ispričala šta je Šerzer ugledao na koricama mog udžbenika i upitala me šta mislim o samoubistvu.

Duboko u sebi, poželeva sam da joj kažem kako nisam pomišljala da se ubijem ništa češće od prosečnih šesnaestogodišnjih dobrih učenica koje nemaju ni najbolju drugaricu ni dečka, a imaju veće izbočine na licu nego u grudnjaku. Ali nema šanse da bi Brendi to razumela.

Brendi je završila Pajnvilsku gimnaziju pre nekih petnaest godina – činjenica koju je Sara iskopala preko nekog svog ujaka koji ju je nekada „tucao“. (Sarin izbor glagola.) Pronašle smo godišnjak iz te generacije u biblioteci i iz prve ruke videli da je naša stručna savetnica osvojila najključnije kategorije razrednih titula: najbolje obučena, najbolje izgleda i najpopularnija. Bila je do daske Viši sloj – ili kako se to već tada zvalo.

Nisam nameravala da joj se poveravam jer me ništa toliko ne nervira kao odrasla osoba koja mi kaže da ću se jednog dana sme-

jati kad se setim svega ovoga – pogotovo kad je u pitanju odrasla osoba koja se uz to srdačno kikoće. Iz ovog razloga takođe odbijam i savete svoje majke i sestre.

Tako da sam joj rekla da je ovo samo jedan nesporazum. „Život je sranje, a onda umreš“ nije moja lična filozofija, ne, ne, ne. Život je sranje a onda umreš (Ž.J.S.A.O.U.) naziv je benda koji svira indijski fank, a ja ih prosto obožavam, obožavam, *obožavam*. Ne samo da je sasvim nasela na to nego je počela da se pravi da je *čula* za njih, jer nije mogla podneti pomisao da više nije tako dobro upućena.

„Imali su jednu stvar koja se vrtela na radiju“, rekoh ja.

„Tako je! Pa da, jesu, je l' da? Kako se ono zvaše?“ Dotad su već oči htele da joj iskoče iz glave.

„*Rodaci se ljube s jezikom.*“

„Tako je!“, Brendi započinje skoro svaku rečenicu tim uzvikom. To je metoda za pozitivnu afirmaciju njenih sluđenih savetoprimaca, nema sumnje da je to naučila na nekom od svojih časova stručnog savetovanja na faksu. „*Rodaci se ljube s jezikom.* Ta pesma baš prži.“

„To je spora laganica.“

„Tako je! Spora laganica.“

I tako se naše zbližavanje nastavilo još minut-dva dok nije procenila da sam dovoljno uravnotežena da me pusti bez ikakvog traga o tome u mom dosijeu.

A onda se dogodilo nešto prilično uvrnuto.

Izašla sam iz njene kancelarije i skoro se saplela o par bosih nogu prekrivenih ožiljcima i krastama. Markus Flati beše sklupčan u fotelji, a svoje duge noge protegao je baš ispred vrata. Markus je, što bi mi u Pajnvilskoj gimnaziji rekli, „narkos“. Mislim da je čekao da ga primi njegov socijalni radnik za uslovno. Prošlog proleća uhapsili su ga zbog prodaje ili kupovine ili korišćenja – ne znam tačno – u okviru gradskog rata protiv droge koji je usledio nakon Hitove smrti. Markus je bio četiri godine mlađi od Hita i svojih napuštenih ortaka pa su od njega napravili svoju maskotu za pušenje marihuane. (Godinu dana je stariji od Houpa i mene, ali je na istoj godini kao mi jer je u osnovnoj školi pao godinu zato što je

radio boga pitaj šta.) Naravno, pošto je marihuana droga od koje se počinje i sve to, oni su prešli na krupnije supstance, koje bolje menjaju stanje uma: spid, ekstazi, pečurke, krek, heroin itd.

Ima još nešto u vezi sa Markusom, a to je da šupljoglave devojke koje ne znaju za bolje misle da je on seksi. Ja to ne vidim. Ima prašnjave crvenkaste dredove kroz koje devojka nikad ne bi mogla da prođe rukom. Oči su mu uvek poluzatvorene. Usne su mu obično izvijene u poluosmeh, kao da zna za neku veliku podvalu koju vam upravo smeštaju, a vi još pojma nemate. Uvek ima devojku i uvek je vara. Zato je Markus naširoko poznat po imenu „Krcko Krem“ jer uvek „krcka džoint“, a šuška se da je „potrošio tri kutije krofni“. (U žargonu Pajnvilske gimnazije, to znači da je spavao sa barem trideset šest devojaka. Dvanaest krofni po kutiji – kapi-rate?)

Ukratko, Markus Flati spada upravo u onu vrstu „nedoličnih ličnosti“ od kakvih su Viverovi želeli da sklone Houp. To zaista i nije bilo neophodno jer Houp mrzi Markusa i ostatak Hitovih nekadašnjih drugara skoro isto koliko mrzi drogu i alkohol. Bila bi duboko razočarana kad bih se ja družila s njim ili s njegovim porocima, tako da sam prošla pravo pored njega. Ruka mi je bila na kvaki kad on viknu za mnom.

„Hej ti, *Rodačo što se ljubiš s jezikom!*“

Iako sam ga ponekad viđala u Houpinoj kući, Markus i ja nikada pre nismo obraćali pažnju jedno na drugo. Tako da sam se smrzla, pošto nisam znala da li bi trebalo da se a) nasmejem, b) kažem nešto ili c) ignorišem ga i nastavim dalje. Odlučila sam se za bajnu kombinaciju a) i b).

„A, da. Ha. Ha. Ha.“

Okrenula sam se i videla da mi se Markus smeška. To me je prenerazilo. Mislim, nije to bio osmeh nepoznatog. Smešio se kao da me poznaje i kao da je navikao da me gleda pravo u lice, iako se ja ne sećam da mi je ikada uputio išta više od onog njegovog lenjog pogleda tipa suviše-sam-drogiran-da-skrenem-oči, kad bih prolazila pored njegove klupe na prozivci.

„Skoro sam se upišao ovde“, reče on.

„O, pa hvala, valjda.“

„Ti si rođeni prevarant.“

I dalje je gledao pravo u mene. Zakikotala sam se. Uvek se kikoćem kao najgore žensko kad se unervozim. To mi je najgluplja navika.

„Kakve još tajne skrivaš?“

Ugrizla sam se za usnu (moja druga najgluplja navika) i izlelela kroz vrata.

Stvar je u tome da je on u pravu. Kad krenem da lažem, ne umem da se zaustavim. Ovaj talenat ni izdaleka nije dovoljno iskorišćen. Verovatno bih mogla pričom da se izvučem iz milijardu nezgodnih situacija – samo kad bih se u njih uvalila. Jedino je bilo uvrnuto čuti to od nekoga ko me čak i ne poznaje.

dvadeseti

Nesanica me je spopala pre tri meseca, taman nakon što mi je Houp saopštila da će preći liniju Mejson–Dikson.¹⁶ Od tada sam zamrzela svaki delić svoga tela.

Ležala bih ovde u mraku i pokušavala da zaspim, kad bi me iznenada obuzela bolna svest o tome kako mi se butine znoje kad ih savijem u fetusni položaj. Pa moram da ih pomerim. Onda su mi butine okej, ali uvojak kose mi pada preko čela, a ne mogu da podnesem taj teret na obrvama. Pa ga sklonim na stranu. Onda mi je čelo okej, ali mi se prsti na desnoj nozi zgrče. Pa moram da ih istegnem. Onda su mi prsti na nogama okej, ali zavrbi me dupe. Pa moram da ga počesem...

¹⁶ Granica koja deli četiri američke države: Pensilvaniju, Zapadnu Virdžiniju, Delaver i Ohajo, nastala u doba dok su bile britanske kolonije. Posle 1871. godine, kad je u Pensilvaniji ukinuto ropstvo, označavala je granicu između slobodnih i robovlasničkih država, a danas između južnih (ruralnih) i severnih (urbanih) američkih država.

To traje satima, sa svim zamislivim kombinacijama delova tela i problema. Probala sam toplo mleko, da brojim ovce, čak i onaj trik obrnute psihologije: ajde-baš-namerno-da-ostanem-budna. Ništa ne deluje. Zaustavila sam se nadomak gutanja tilenola¹⁷ jer ne želim da budem osoba kojoj su potrebni lekovi da ode u krevet. I da Hit ne predstavlja dovoljno upozorenje, pogledala sam i suviše epizoda emisije *Iza muzike*¹⁸ da bih dozvolila da se to dogodi.

Postoji samo jedna dobra strana mog nemira usred noći. Sanjam neke otkačene snove kojih se baš lako setim kad se probudim. Evo, na primer, sinoć:

Pojavljujem se na sastanku saveta učenika, a na sebi nemam ništa osim gaćica na tufnice. Moje bradavice prijateljski pozdravljaju sve u prostoriji. Niko nema ništa protiv, kao da se ja uvek na vanškolskim aktivnostima pojavljujem skoro gola.

Sastanak taman treba da počne kad mi Skoti, sav razjaren, prilazi i viče: „Džes! Zašto svima pokazuješ sise? Nije danas 'Izbacite sise sredom'!“

A onda Bridžit kaže: „A nije da ima bogzna šta i da pokaže.“

A onda Markus Flati kaže: „Ali zato iznutra ima bogzna šta da sakrije.“

Onda ja objavim njima i svima na sastanku saveta učenika da sprovodim jedan eksperiment. Ispitujem koliko im je prijatno da gledaju u moje grudi. Kroz salu, u kojoj više nema gde da se sedne jer su svi učenici tu, prolama se aplauz.

A onda mi Pol Parlipijano šapne na uvo: „Mislio sam da samo izazivaš. Ali sada kada znam da je u pitanju eksperiment, divim ti se.“

Mogla bih da lažem i kažem da smo se tada, na licu mesta, upustili u divalj, vreo seks na pozornici, pred osamsto učenika koji vrište. Ali, na moju žalost, tad sam se probudila. Hrtiste, ne mogu da ga dodirnem ni u *snovima*.

Snovi su baš uvrnuti, je l' da? Mislim, ne možeš da kontrolišeš ko će se pojaviti u njima. Kao danas, kad sam videla Markusa Flati-

¹⁷ Lek protiv nesanice. (Prim. prev.)

¹⁸ Dokumentarna muzička emisija o poznatim bendovima i pevačima na VH1 koja se emituje od 1997. godine. (Prim. prev.)

ja u razredu, želudac mi se spustio u pete, a potom skočio do grla. Bukvalno sam se zabrinula da on nekako zna da mi je sinoć bio u snu. Naravno, on nije čak ni podigao pogled sa one beležnice u koju uvek nešto žvrlja. Nikad neće saznati. Ali to me nagoni da se zapitam da li sam ja sinoć bila u nečijem snu.

(Ne, ne računa se Skotijevo fantaziranje tokom masturbacije.)